

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: "'Et Besøg'", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 34.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813902080/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

for den, der som Jacob er rede til at tjene for den Gæstedes Besiddelse, og saa, om han end bliver stussset naar Brøvetiden skulde være forbi, og faaer en Lea istedetfor en Rachel, ikke klager, ikke forsager, men begynder sit Arbeid forfra, og tjener ligesaa mange Aar endnu for sin Brud.

Men om nu det Tilfælde inbræffer: At Kjarlighedsens Gjenstand er et Menneske, der er den fuldkommen vord, men at den bliver ugjengjældt, — er den da ikke uslykkelig? Nei, thi i Længden bliver en oprigtig Kjarlighed aldrig ugjengjældt. Hvad der gjør os vordige til at elstes, maae jo være Kjarligheden i os selv, vor Idee. Thi da Kjarligheden er alt, kan den ikke have sin Gjenstand udenfor sig, der eksisterer jo intet, den kunde forelske sig i. Forelskelsen (i dette Ord's ideelle Betydning) bestaaer i at Kjarligheden finder sig selv igjen i Andre. Naar den da ikke bliver gjengjældt, maae det være fordi den ikke bliver gjenkjendt, men denne Miskenndelse kan ikke være evig, den maae vige for Erkjendelsen, der lærer os at finde det Guddommelige overalt, hvor det's Hjerte banker. Derfor er ugjengjældt Kjarlighed ikke uslykkelig!

Læve ikke at jeg taler som den Blinde om Karverne, at jeg vil bortraiksonnere den Sorg, der koster Menneskene de bitterste Aarer, at jeg vil afsotse dens Klager med et koldt: Det er ikke sandt! Læve I ikke at jeg veed hvad det vil sige, at alle Menneskene med al sin Kraft og Ald, og føle at man mangler Evne til at gjøre sig

forstaaet af dem? At see dem — af, hvor ofte! ulykkelige, og ikke kunde hjælpe dem! At høre de hjærlige Ord, den trøstende Medfølelse i sin Sjæl, og ikke turde ytre dem, af Frygt for at blive misforstaaet, og kun at gjøre Dødt værre. Naar Misfjendelsen først har kastet sit Elær over os kunne vi gjøre hvad vi vilke — det bliver galt opfattet! det forvandler Trøstene saa hverken Ven eller Fjende kan hende os mere. Det er Hjertesorg! — Og der gives jo Lidet i Livet — hvem hender ikke dem! — da der er tomt i Hjertet som i et øde Huus, alle Glædens Genier have forladt, og hvor kun Sagnet sidder grædende tilbage. Men saasandt Sagnet bliver hvs os — selv da ere vi ikke ulykkelige! Naar det har grædt ud hæver det trøstet sit lyse Dje mod Himlen, salig i Troen, salig i den stille Bevidsthed om sig selv. At det savner alt, behøver jo at der elsker alt, da man ikke kan savne og længes efter andet end det man har hjært? Og den, som elsker alt, skal erberbe alt i sin Kjærlighed; thi Ideen, som fordrer alt af os, maae jo ogsaa give — ikke noget, men alt. Ellers var den ikke Kjærligheden, som siger at det er saligt, hellere at give end at tage. Og idet den giver alt, giver den os ogsaa Alle, thi som Kjærligheden er een, stulle vi ogsaa forenes i den, og hende os selv igjen i hinanden. Derfor er Kjærligheden aldrig ulykkelig, fordi den bærer Selten i sig selv; om den end seirer seent, saa seirer den sikkert, og hvad den vinder, er vundet for Ewigheden. Lykkelig

da Enhver, som Ideen har taget i Favn, og aabnet Afgang til sit skjønne Nige. Ulykkelig Enhver i hvem Kjarlighedens Kraft rører sig! For hende er der ingen Ulykke, og ingen Tilbagegang, og ingen Død. Thi om end Jord og Himmel forgaar, skal dog Kjarligheden bestaae!

Hvad jeg her har talt om, er egentlig Kjarligheds-ideen, ikke den aabenbarede Kjarlighed, som dog er den, de fleste ene kjende.

Hvorledes aabenbarer da Kjarligheden sig? Paa mange og mangfoldige Maader; snart giver den sig tilkjende i en „sikke og jagtmodig Mand's ujourfrænelige Væsen,“ snart viser den sig som det besjælende Princip i Krigernes Skæfje, hvad enten det er Mandens Helte der rusje sig til Kampen „med Ben og Kofte,“ eller det er Soldaten, der sætter Livet til for at beskjærme sit Land mod Heverie og Vold. Den sidder som Husalf ved Arnefejdet, den gaar omkring som den milde Beskjæmthed, og lindrer de fattiges Nød, den trøster de Sorgfulde, pleier de Syge, og taler Livets Ord til dem, som sidde i Dødens Mærke.

Da paa mangfoldige Maader giver den sig tilkjende for os, men vil Du i eet Billede see dens fuldkomne Aabenbarelse, da gaar til ham, der var Kjarlighedens Øpperstepræst her paa Jorden, og see ham i Manden,